

COLEGIUL ECONOMIC "DIMITRIE CANTEMIR" SUCEAVA

Reperce

... de toamnă

2006

Multe secole la rând statele feudale românești, între care au existat multiple și statornice legături politice, economice și culturale, au pus o rezistentă și îndârjită tendință expansionistă ale unor imperii străine. Luptele aprige și îndelungate defășurate de oștile unor voievozi viteji și iscușiți, ca Mircea cel Bătrân și Vlad Țepeș în Țara Românească, Iancu de Hunedoara în Transilvania, Ștefan cel Mare în Moldova sunt dovezi evidente în această privință.

Pe linia evoluției culturii și literaturii române vechi, Dimitrie Cantemir constituie o culme. El încoronează epoca umanismului medieval și pregătește, totodată, calea spre o altă epocă -- cea iluministă, reprezentată de Școala Ardeleană.

Dimitrie Cantemir este cel mai mare umanist din perioada feudală a literaturii române; el este o personalitate enciclopedică, abordând cu mult succes istoria, geografia, poezia, romanul, economia, arheologia, cultura orientală, lingvistica, religia și etnografia.

Savant de renume europeană, el este ales membru de onoare al Academiei din Berlin, în anul 1714, pentru că, după cum scrie în diploma acordată, "printr-o pildă precum de demnă de laudă, pre atât de rară și-a închinat numele ilustru cercetărilor științifice."

Posesor al unei vaste culturi occidentale și orientale, Dimitrie Cantemir scrie o operă bogată și diversă. Astfel, în domeniul filozofiei scrie "Metafizica" și "Divanul sau gâlceava înțeleptului cu lumea", "Logica"; în sfera religiei concepe lucrarea intitulată "Imaginea științei sacre". Tot el este autorul unui tratat de muzică turcească, numit "Cartea științei muzicii după felul literelor", care cuprinde o expunere teoretică a muzicii turcești, cu explicarea notației și după sistemul sau integrat în repertoriul clasic al muzicii orientale.

Cele mai importante lucrări ale sale sunt însă cele istorice, literare și monografia științifică "Descriptio Moldaviae".

Dimitrie Cantemir a fost un „întârziat al Renașterii și precursor al enciclopediștilor, strălucit istoric, geograf, filozof, etnograf, sociolog, orientalist, muzicolog, beletrist, gânditor politic, cetățean al Europei secolului al XVIII-lea cu numele său pe vechi săpat în piatră pe frontonul Bibliotecii Saint Genevieve din Paris, dar mai presus de toate este un mare patriot "(St. Giosu, "Dimitrie Cantemir", Studiu lingvistic, Editura Științifică, București, 1973, p.25).

Colegiul nostru poartă numele acestui ilustru savant și suntem convinși că prin tot ceea ce facem îi onorăm renumele.

...se numără, nu numai bobocii, ci și noii titulari

Cine sunt eu?!...

Pentru cei care nu mă cunosc deja,
eu sunt... absolventă a unei facultăți și a unui masterat
în domeniul filologiei

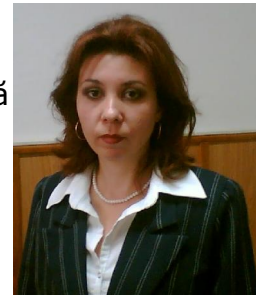
eu sunt... pasionată de literatură, muzică, pictură, într-
un cuvânt de tot ceea ce înseamnă FRUMOS

eu sunt... o fire deschisă, sociabilă, iubitoare de oameni,
de plante, de animale și de tot ceea ce ne înconjoară și ne
mângâie privirile zi de zi

eu sunt... mereu în căutarea noului, a diversității, dar mai ales a
perfecțiunii

eu sunt Mihaela Beșă, noua profesoară de limba și literatura română
titulară în școala dumneavoastră.

Horodnică Loredana, profesor la disciplina educație plastică, cu o vechime în învățământ de șapte ani, din dragoste pentru frumos, mi-am ales acest drum în viață convinsă fiind că elevii vor participa activ la viața artistică, își vor sensibiliza și cultiva gustul estetic, își vor dezvolta aprecierea critică și nu în ultimul rând trăiesc cu speranța că vor ocroti și pune în valoare patrimoniul artistic național și universal.

Cântecul este o hrană a sufletului ce pătrunde adânc în intimitatea ființei noastre. Dacă muzica ne transmite ceva, dacă ne emoționează sau ne face să ne schimbăm lăuntric, atunci înseamnă că o înțelegem.

Acesta este visul meu ca profesor de muzică.

Prof. Caliniuc Adriana

un cuvânt de suflet

Motto:

*În cumpănă cu tot ce-a fost, pe-o dără de lumină,
Înaintăm prin foi, prin aur răvășit, prin brumă fină.
În neștire, ici și colo, mâinile ne umblă
Prin cupele de flori, prin cele de pe urmă.*

L. Blaga Brumar

GÂNDURI DE TOAMNĂ

Entuziasm, efervescență și optimism, energie descătușată, agitație, acestea sunt atitudinile care caracterizează elevii Colegiului Economic în preajma sărbătoririi zilelor liceului.

Deschidere, receptivitate, înțelegere, perseverență și răbdare, experiență și acestea sunt trăsăturile profesorilor din școala noastră

în preajma sărbătorii liceului.

O școală fără o sărbătoare a ei nu se poate numi școală, oricât de multe performanțe ar avea, oricât de multe medalii și premii ar câștiga pentru că toate acestea la un loc nu pot compensa o sărbătoare.

Prin sărbătoarea școlii se dezvăluie aspirațiile elevilor, ale profesorilor, ale părinților, realizările colegiului.

Această sărbătoare de toamnă încântă, captivează, uimește, dezvăluie valori.

Sărbătoarea liceului nostru e de Sfântul Dumitru și știm cu toții că toamna se numără bobocii, deci încercăm și noi să ne evaluăm rezultatele, proiectele, împlinirile și, de ce nu, să bem o cupă de șampanie.

Toamna e anotimpul melancoliilor, dar și al emoțiilor și aștept și în acest an cu nerăbdare sărbătoarea liceului meu.

Director adjunct,
Rodica Munteanu

...în ore de "liniști stelare" se meditează...

Motto:

*O, suflete al meu, învie
În lunga toamnă, grea de rod,
Să vezi crescând într-alt norod
Nestinsa ta copilărie.*

M. R. Paraschivescu „Septembrie”

Gânduri ale unui dascăl, toamna, la ceas aniversar

O școală în care profesorul nu învață și el e o absurditate. Cred că am găsit un motto pentru ȘCOALA MEA. E vorba aceasta extraordinară a lui Leon Bloy: "Nu se știe cine DĂ și cine PRIMEȘTE. Aceste cuvinte magice răscolesc sufletul oricărui pedagog prin adevărul pe care îl conțin. Nici nu te poți gândi la viața de zi cu zi într-o școală fără să ai în minte întrebarea "ce am făcut astăzi pentru elevii mei, cum le-am schimbat MINTEA și SUFLETUL, sunt eu un om mai bun după acest transfer zilnic de idei, emoții, trăiri, căutări, îndoieli, reușite..."

Cum ar arăta ȘCOALA MEA fără această legătură strânsă între profesori și elevi, între niște adolescenți grăbiți să se maturizeze și adulți care doresc să-și păstreze tinerețea spiritului indiferent câte generații le-au adus "ghiocei la tâmpă".

Să te emoționezi la vederea unui adolescent, să-ti dorești să-l sprijini pe drumul devenirii, să-l ajuti să strălucească, să-l sfătuești la greu, să te bucuri pentru realizările lui, să te gândești la viitorul lui...da, cam așa așa da eu definiția unei PROFESIUNI de CREDINȚĂ modelator de suflete și minți.

Mă gândeam, ȘCOALA MEA de ce este valoroasă pentru mine?... Să fie din cauza lucrurilor frumoase care se întâmplă în ea sau din cauza Oamenilor ce au trudit la înălțarea ei, directori, profesori, elevi...Sau toate la un loc...

O ȘCOALĂ se clădește cărămidă cu cărămidă, emoții peste emoții, zâmbete peste zâmbete, lacrimi peste lacrimi, succese peste eșecuri, zi de zi, an de an...Oameni care vin, oameni care pleacă...dar ȘCOALA MEA rămâne și își continuă existența pentru noi și noi generații.

Acum, la ceas aniversar, un omagiu OAMENILOR ȘCOLII, cei ce-au fost, cei ce sunt adevărați mentori pentru generații întregi de tineri.

Să dăruiești și să primești în acelasi timp, să iubești și să fii iubit. Aceasta-i povestea mea și a altor DASCĂLI din ȘCOALA MEA.

LA MULȚI ANI, DRAGI PROFESORI ȘI ELEVII!

Profesor CARMEN CHEABURU

O simplă constatare

„Ce-au avut ei mai bun, pentru tine au dat, ca prin școală să treci, să ajungi învățat.”

(Clement Antonovici , „Tinerete zburciumată”)

Școala se confundă cu viața – una o întregește pe cealaltă. Ea îți dă posibilitatea să-ți trăiești viața complet, te învață să fii propriul dascăl, cel mai bun și cel mai aspru.

În școală toți, elevi și profesori, învață. Credeam, la început, că rolul meu era de a-i forma pe alții. Cu surprindere am descoperit adevărul că intrasem în școală pentru a deveni eu însămi un etern elev. Am înțeles, treptat, că alături de cei din bănci, „elevul” de la catedra e angajat într-o cursă contra cronometru de a elucida misterele lumii pentru că „înveți învățându-i pe alții”.

Și, chiar dacă aceste „mistere” au fost descifrate de alții cu mult timp înainte, profesorul trebuie să lase impresia că el împreună cu învățătorii săi le fac abia acum accesibile pentru că fiecare oră e o nouă treaptă spre lumina cunoașterii.

Uneori însă, fie că treapta e prea înaltă, fie că pasul e nesigur, urcușul se face cu poticneli.

Important este să nu te oprești căci, chiar dacă rădăcinile învățătorii sunt amare, roadele sunt dulci.

Prof. Mihaela Beșa

e, într-adevăr, frumoasă pentru ...bobocei

Motto: Niciodată toamna nu fu mai frumoasă

T.Arghezi „Niciodată toamna...”

BOBOCUL ECONOMIST

Mă numesc Ciobanu Anamaria-Monalisa, sunt în clasa a IX-a B la Colegiul "Dimitrie Cantemir". Vreți să mă cunoașteți? Atunci vă spun câteva.

Îmi place foarte mult să citesc și să țin discursuri. Îmi plac teatrul și limbile străine, în special franceza.

Am visat de mică să ajung o prosperă femeie de afaceri, de aceea am și ales acest liceu.

Îmi place să comunic cu toate persoanele, îmi place să ascult, dar și să fiu ascultată, dar mai ales îmi plac copiii.

Sunt foarte ambițioasă și de fiecare dată când îmi doresc ceva, obțin acel lucru mai devreme sau mai târziu!

Sunt sigură că veți mai auzi de mine, dar de bine!

Ciobanu Anamaria Monalisa

Cl. a IX-a B

IMPRESIILE UNUI BOBOCEL ECONOMIST

"BOBOCEL DE LICEU"-provocare pentru toți.

Trecând și eu prin această provocare m-am simțit onorată, dar în același timp îmi era frică. "Economie? Nu-i de mine! Ce am să fac?...Cum am să mă descurc?... Dacă nu voi învăța bine?... Dacă voi avea colegi răi? Sau profesori rău-intenționați? Numai simplul gând că eram la liceu mă înfiora. Simțeam o neliniște care mă speria. Intrând în clasă, mi-am amintit de tot ce-am făcut în

vacanță și nostalgia m-a copleșit cu forța ei amețitoare, trecându-mi prin față și toate clipele frumoase din vacanță și

La prima oră de curs eram într-o continuă stare de neliniște, parcă nu-mi găseam locul, nu-mi aparținea acel loc, nu-l simțeam al meu.

Rațiunea îmi spunea să mă gândesc la ce sunt acum, dar inima îmi rămăsese la toți prietenii mei și îmi doream nespuse de mult să plec din clasă și să uit de tot și de toate.

Acea primă lecție predată a fost pentru mine ca și cum aș fi ascultat o poveste din care nu îmi plăcea nimic, nici personajele, nici acțiunea, nici întâmplările.

Odată cu trecerea timpului amintirile din vacanță nu mai par așa de înfipite în prezent. Acum sunt conștientă că trebuie să-mi îndrept atenția spre școală și colegii mei noi; am început chiar să-i cunosc, să aflu câte ceva despre fiecare.

Am găsit răspunsuri la mulțimea de întrebări pe care le aveam. Am descoperit că nu e așa de rău sau ciudat să fii la liceu. Profesorii despre care mi-am pus atâtea întrebări s-au dovedit a fi mai buni decât mi-am imaginat.

Deși a trecut mult timp de când a început școala, încă mă gândesc la tot ce am făcut și la toți prietenii mei, dar acum am și alte preocupări și vreau să învăț cât mai bine.

La urma urmei, nu-i așa de rău să fii "bobocel de liceu", nu credeți?

Pantea Liliana
clasa a IX-a C

Toamna, se intersectează bucuriile începătorilor cu nostalgiile absolvenților

absolvenții se întorc, o clipă, cu gândul spre trecut...

*Motto:
Tot mai miroase via a tămâios și coarnă,
Mustos a piersici coapte și crud a foi de nuc...
Vezi din zăvoi sitarii spre alte zări se duc,
Ce vrea cu mine toamna pe dealuri de mă-ntoarnă?*

Ion Pillat „În vie”

Gândurile unui absolvent

Sunt momente în care ți se oferă ocazia să vorbești despre trecut. Sunt momente în care poți să trăiești, din nou, frânturi din ceea ce noi numim, simplu, amintiri.

Sunt momente în care poți să te întorci la începuturile tale ca fiind ă ca OM... Să îi vezi prin ochiul imaginarului pe cei care s-au dedicat formării tale ca om: părinții, profesorii... Să te vezi pe tine „gol”, dar să îi vezi și pe cei care au „semănat” în tine respectul, înțelepciunea, iubirea, credința, speranța... CINE sau CE ai fi fost fără acești oameni, fără aceste rădăcini puternice din a căror sevă te-ai hrănit, fără acești piloni pe care te-ai întărit și pe care până la urmă întreaga existență se sprijină?

Adu-ți aminte de cei ce te-au crescut! Fără ei ai fi fost astăzi NIMIC.

Eu am o poveste, poate tu ai alta. Eu am anumite aspirații, poate tu ai altele. Dar și eu am fost ca tine. Am fost gol, dar cineva m-a îmbrăcat în haina adevărului. Am fost sterp, dar cineva a semănat în mine sămânța înțelepciunii. Închis am fost, dar cineva mi-a deschis porțile speranței. Am fost orb, dar cineva m-a luminat, pe o cărare primejdioasă am pornit, dar cineva m-a oprit și m-a îndreptat pe calea cea dreaptă. Presimt că te gândești că am fost un om norocos! Greșești! Am fost norocos doar atunci când mi-am dat seama de importanța aceluia cineva în viața mea, pentru viitorul meu. Însă acest lucru s-a întâmplat prea târziu, mult prea târziu...

Gândește-te! Timpul zboară. Prețuiește-i pe toți cei din jurul tău, dar mai ales pe cei ce te pregătesc pentru viață. Oferă-le încă de pe acum rodul muncii tale și se vor bucura nespuse. Și încă un lucru: să nu-i uiți, căci dacă îi vei uita vei pierde cea mai frumoasă parte a vieții tale, cea de licean.

Dacă vei face aceste lucruri, încă de pe acum, vei putea privi cu ușurință în față și șvei putea spune: „VIITORUL ESTE AL MEU!”

Rusu Toader, absolvent promoția 2004

Nostalgiile unui absolvent

“Promoția 2006”... cam acestea au fost ultimele cuvinte care mi-au rămas întipărite în minte din ultima zi de școală. M-am tot gândit la ele și mi-am zis: “Pentru profesori suntem doar o promoție pentru că în fiecare an ei își iau la revedere de la o clasă de a XII-a, iar noi cu ce suntem mai presus decât celalalte?” Dar nu după mult timp, printre amintirile din cei patru ani de liceu am găsit și răspunsul. Cu fiecare generație care se scurge se scrie una dintre paginile cărții Colegiului Economic. Acest răspuns m-a liniștit, m-a făcut să cred că și “Promotia 2006” a avut un rol, un rol destul de important.

Tot meditănd, gândul meu s-a întors spre trecut, la prima zi de liceu, prima zi din clasa a IX-a. Îmi aduc aminte perfect toate detaliile acelei zile, parcă ar fi fost ieri. Eram speriată, pierdută parcă într-un labirint din care am ieșit abia când am intrat în clasă și mi-am cunoscut colegii și dirigintele: domnul profesor Bortă Dan. Gândul că e profesor de matematică m-a înspăimântat, dar m-am liniștit când a început să ne vorbească: blând, calm, protector.

Primul semestru al clasei a IX-a a fost mai dificil deoarece am făcut materii de care nu auzisem până atunci: tehnologie generală, economie, logică, studiul calității și multe altele. Singurul cuvânt cunoscut era “contabilitatea” deoarece adesea o auzeam pe mama vorbind despre aceasta, dar l-am înțeles cu adevărat abia în liceu. Și tot așa, încetul cu încetul s-au scurs semestre, semestre..., iar clasa a XI-a ne-a adus elemente noi: noi colegi, o altă dirigintă: doamna profesoară Turculeț Angelica și apoi alte semestre până a venit momentul terminării liceului. Abia acum recunosc faptul că cele mai frumoase amintiri s-au născut în liceu.

Deși aveam diriginte, fiecare profesor sau profesoară în parte ne-a fost diriginte. Fiecare dintre ei, prin experiență și prin cunoștințe, și-au pus amprenta pe personalitatea noastră, pe felul nostru de a fi. Ne-am îmbogățit cunoștințele, dar totodată ne-au și crescut făcând din noi oameni mari, oameni cu simțul responsabilității, demni, creativi, îndrăzneți, într-un cuvânt, OAMENI. Profesorii, dar și specificul economic al acestui liceu ne-au pregătit pentru viață. Pot să zic acum că traiesc într-o lume reală, că sunt cu picioarele pe pământ, cunosc realitatea în care trăiesc, legile după care funcționează societatea căci aceste legi țin în primul rând de aspectul economic. Totul această lume se învâрте în jurul bunurilor, iar liceul pe care l-am terminat m-a ajutat să văd mai clar lumea, societatea în care m-am născut.

Acum, când sunt la începutul unei alte etape în viața mea, studenția, mă gândesc la viața de liceană a Colegiului Economic “Dimitrie Cantemir” ca la o amintire, dar o amintire care va arde întotdeauna în sufletul meu, va fi o flacără care niciodată nu se va putea stinge. Aș vrea să pot să le arăt recunoștința mea tuturor profesorilor pe care i-am avut căci toți mi-au fost

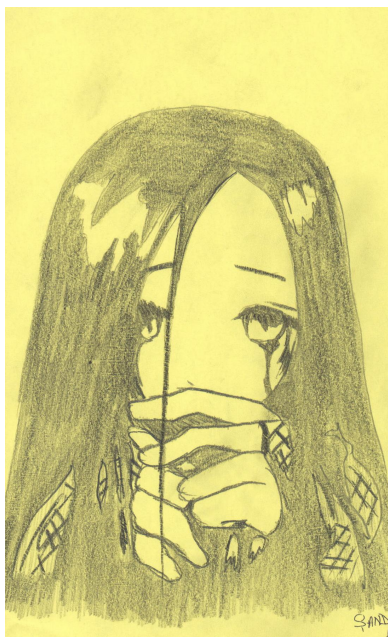

dragi și cuvintele mele sunt prea mici pentru a exprima această recunoștință. Ceea ce mă bucură cel mai tare este faptul că pot spune un DA răspicat, DA, Colegiul Economic "Dimitrie Cantemir" are profesori cu adevărat valoroși și foarte buni în meseria pe care o practică.

Ca o concluzie a gândurilor mele, aș vrea să fie acest îndemn: "Cât sunteți încă elevi, încercați să vă bucurați de fiecare zi petrecută cu colegii și profesorii voștri, dar totdeauna străduiți-vă ca pagina pe care o scrieți să fie cea mai frumoasă pagină a cărții Colegiul Economic "Dimitrie Cantemir".

Buliga Loredana, promoția 2006

Adio...

Adio, copilărie, cu izul tău arhaic!
Adio, primăvară, cu pașii tăi de fum!
Rămâi cu bine, vis mistuitor, tomnatic
Și sper să nu devii și tu doar scrum.

Trec anii cei frumoși și frunzele suspină
Și mi se pare-acuma că eu mereu cobor,
Iar viața noastră-aievea se scurge mai ușor,
Asemenea nisipului ce picură-n clepsidră.

Te-ai dus, minune dulce, și nu vei mai veni
Să cânti melodia izvoarelor spre seară,
S-auzi cum freamătă dulce pădurea-n zori de zi,
Să chemi înapoi sprintșara și nemăsurata vară.

Cobzeu Cristina

Amintirea anotimpului

Cu soarele te iubesc
iar luna, naște copilul din tine.
Viața e un surâs,
pe buzele căruia,
noaptea, ziua, dimineața
au grijă de tine, de frunzele
arse de vânt.
Culoarea roșie deșteaptă acum
ceasul,
te chem, țip, mă îmbrac
și iar mă dezbrac
de povara timpului neiertător.

De ce ai ales să pleci,
Când totul era îmbrăcat în verde?
De eu am fost de vină,
am să încerc să întind ceasul
cu trei ore înapoi.
Poate vina e a noastră,
dar iată, e răsărit de soare...
E frig și frigul mă doboară.
Strâng plapuma
și mă gândesc la tine... toamnă!

Coromă Gabriel,
Clasa a-XI-a A

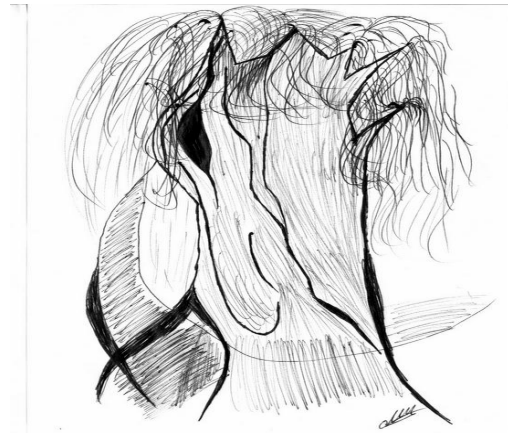
Amintiri

Depărtarea e ca marea
Valuri vin, se sparg în stânci
Spulberând speranțe dulci.
Amintirele-s pe maluri.
Dorul stă ascuns în scoici
Iar cuvinte de auzi
Sunt doar gândurile tale
Regăsite în ecoul vântului de mare...
Prin nisipuri de mai cauți
Găsești pagină cu pagină
Din jurnalul unei nopți de vară...

Monea Alexandra Ștefania,
cl. a IX-a D

Lacrimi de cleștar

Se naște-o perlă-n ochii tăi,
Și plâng și norii plumburii
Cu lacrimi de cleștar.
Și totu-n jurul meu se-nvârte
Și totul este ca un basm,
Furia nopții mă cuprinde...
Luna-mi vorbește fără glas...
Tresar și mă trezesc din vis,
În ochi...cu lacrimi de cleștar!

Gîtman Andreea
cl. a XI-a F

La mine acasă

La mine casele nu au garduri,
 Nici câini,
 Nici oameni ca să le păzească;
 La mine varza miroase altfel
 Și se folosește ca altceva
 Probabil ca hrană pentru fluturi.
 La mine luna e în prelungirea pământului,
 Luminând orizontul
 Și confundându-se, câteodată cu apusul.
 La mine lucrurile nu-și găsesc locul,
 Copacii au picioare
 Iar oamenii nasc absolutul din dragoste.
 La mine pe zăpadă nu se lasă urme,
 Marea nu e lichidă.
 La mine muzica nu e sunet
 Și, uneori, se confundă cu floarea,
 La mine toată lumea ești tu,
 Din tine îmi iau copacul ca să-l sădesc în grădină,
 Din tine îmi culeg timpul...

Batariuc Ioana
 cl. a XI-a C

Ploaia...

Pic! Pic! Pic!
 Plouă în inima mea,
 Pic! Pic! Pic!
 Cu fiecare zi care trece
 Cu strop după strop
 Inima...
 Aș vrea să fii tu ploaia mea
 Să te adun în pumni
 Și să te sorb într-o singură înghițitură
 A acelu suflet ce arde pentru tine.

Lupașcu Tabita
 cl. a XI-a D

Blestem...

Te blestem să privești spre stele,
Te blestem în noapte,
Să nu poți dormi,
Și eu să fiu luna care te va ocroti.
Te blestem să mergi prin pustiu
Să arzi de dorință
Să te răcorești,
Doar când vei ajunge la mine.
Te blestem...
Cu blestem de iubire.

Lupașcu Tabita
cl. a XI-a D

De n-ai fi tu...

Izvorul ochilor tăi,
Îmi inundă inima de dragoste.
Nu există duș mai răcoritor pentru sufletul meu
Decât să mă scald în privirea ta.
Cum aș putea trăi eu fără tine?
Când mă uit la tine, mă pierd...
Apoi mă regăsesc pe tărâmul fericirii.
Ce aș fi eu fără tine?
Poate, doar... o fărâmă de nisip
Pe imensul pământ.
Glasul tău răsună în mine
În fel și fel de culori;
De n-ai fi tu
Aș auzi doar în alb și negru
Și universul sumbru,
Mi-ar ademeni urechile
Lăsându-mă să ascult
Cântecul mut al inimii.

Lupașcu Tabita
cl. a X-a D

Iubirea e...

Născuți din iubire, trăim să iubim și să fim iubiți.

Dar ce e iubirea?

Iubirea e totul,

Iubirea e sensul vieții,

Iubirea e un zâmbet ce te face fericit,

O lacrimă care se varsă atunci când ai greșit,

Iubirea e visul pur ce nu ia sfârșit,

Iubirea e mâna care te ajută să te ridici,

E atingerea suavă a buzelor,

Iubirea e un joc ce te învață să lupți,

Sprijinul ce îl simți mereu alături de tine,

Iubirea e o petală ce zboară în visare,

Iubirea e un trandafir rupt dintr-o inimă sinceră,

E floarea vieții ce nu are moarte.

Ea e aici, e peste tot, e lângă tine,

Speră și vei putea,

Crede și ți se va întâmpla,

Spune și vei fi ascultat,

Iubește și vei fi iubit!

Pinzaru Denisa

cl. a X-a G

Am sfârșit

Am sfârșit clepsidra viselor în sufletul tău ars de durere

Și mă întreb acum, dacă mă vei lăsa

Ciob cu ciob să adun,

Și să descânt, și-apoi să nasc

Un suflet mult mai bun.

Andreea Cojocari

cl. a X-a A

Ai trăit
(lui Mihai Eminescu)

Ai trăit cândva, odată,
Într-un timp îndepărtat,
Te-ai îmbrăcat în soare
Și te-ai scufundat în mare,
Într-o oră a ultimei chemări.
.....
În locul tău a rămas Poezia.

Pantea Liliana,
cl. a IX a C

Am sfărâmat

Am sfărâmat clepsidra viselor în sufletul tău ars de durere
Și mă întreb acum, dacă mă vei lăsa
Ciob cu ciob să adun,
Și să descânt, și-apoi să nasc
Un suflet mult mai bun.

Andreea Cojocari,
cl. a X-a A

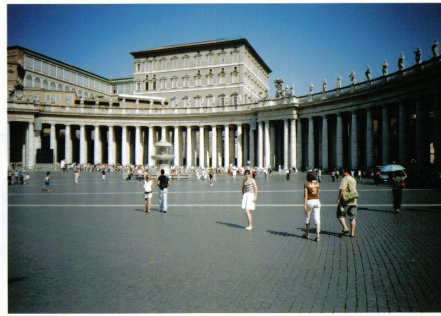
Din lacrimă în fulg

Aș vrea să fiu într-un loc atins de DUMNEZEU, să pot vedea sufletul și trupul lumii în lacrimile zeilor, să-mi pot imagina, într-un loc lipsit de răutate, un loc binecuvântat, unde TOTUL să dispară, iar NIMICUL să devină realitatea, lacrimile să devină fulgi ai necunoscutului și ai iertării.

Aș vrea ca toți să poată simți liniște, căldură, pace. Din păcate, sunt singură, într-un spațiu imaginar, creat de ultima ninsoare, o fulguire mărunță de realitate spre om.

Andreea Cojocari,
cl. a X-a A

...când ploaia stinge "stelele toate" și "cântă cu degetele peste case", ne copleșesc amintirile fierbinți ale călătoriilor din vacanță

Jurnalul călătoriei din vacanța mare -fragmente-

Mi-a plăcut mereu să călătoresc și mi-am păstrat în inima mea fărâme din locurile pe care le-am vizitat atât în țară cât și în străinătate.

Călătoria înseamnă pentru mine îmbogățire sufletească, visuri împlinite... o fericire imensă pe care nu o descoperi în altă parte.

Pe 19 iulie 2006 mi-a venit și mie rândul să fac călătoria mult visată. Călătoria în Italia.

.....
Timpul parcă a zburat și, după două zile, după ce am traversat Alpii, am ajuns în sfârșit în Italia. O țară cu o lungă, bogată și zdruncinată istorie.

.....
Se spune că „toate drumurile duc la Roma”, de aceea spre Roma ne-am îndreptat și noi, a doua zi dis-de-dimineață

Nu cred că există cuvinte pentru a descrie emoția cu care priveam acest oraș cu frumusețile lui „vechi” care te fac să te simți parcă pe vremea dacilor și romanilor.

Primele monumente vizitate au fost: Colosseum, Arcul lui Constantin, Columna lui Traian și multe altele. La fiecare pas întâlneai o statuie a unui

strămoș, o siluetă sobră, care te privea aspru și-ți dădea senzația că trebuie să te supui lui.

Am străbătut străzile încetul cu încetul, admirând la fiecare pas frumusețile vechi, pline de istorie ce-mi derulau în fața ochilor istoria romanilor.

Ajungând la Piazza Spaniei, am vizitat Fontana di Trevi. Priveam cu toții extaziați. E incredibil ce poate să facă mâna omului. Parcă nu făcea parte din lumea aceasta. E un ansamblu de statui extraordinar de frumos sculptate de sub care și de pe care curgea apa cristalină.

Apoi a urmat Vaticanul și Piazza Sf. Petru cu impresionanta, fascinanta operă a lui Michelangelo și anume Basilica Sf. Petru.

Interiorul provoacă un sentiment copleșitor. Nu mai aveam glas. Pur și simplu am rămas tăcută, întrebându-mă: „Doamne, ce-am făcut să merit să văd asemenea minunății?”

Următoarea destinație a fost Florența. Un oraș ce reprezintă un muzeu în aer liber. La fiecare pas întâlnești opere de artă neprețuite, clădiri cu iz vechi, multe muzee, piețe în care se regăsesc o mulțime de stiluri ce-și pun amprenta asupra orașului, transformându-l în capitala artistică a Italiei.

A urmat San Marino, un stat independent, aflându-se printre cele mai mici state din lume. Mi-a plăcut enorm acest micuț orașel. Este ca un bibelou așezat pe culmile muntelui Titan. E atât de curat, îngrijit... e minunat. Aici se găsesc cele mai ieftine lucruri pentru turiști și nu numai. Dacă ajungeți vreodată în Italia, lăsați-vă cumpărăturile pentru San Marino, merită, credeți-mă.

Am coborât în Rimini mai bogată sufletește și cu speranța că într-o zi mă voi întoarce.

.....

După o amiază petrecută în acest paradis, ne-am îndreptat spre Budapesta, traversând din nou Austria și o parte din Ungaria. Spre seară a urmat cireașa de pe tort și anume o minunată croazieră pe Dunăre.

Adia un vânt ușor ce se juca în părul nostru, iar Dunărea prin valurile sale parcă ne spunea: „Bucurați-vă de ceea ce vedeți că nu se știe când mai ajungeți!”

Cu inima nostalgică am părăsit Budapesta și ne-am îndreptat spre iubita noastră țară, România.

Această călătorie a fost un vis din care cu greu m-am trezit, un vis din care am rămas cu amintiri neprețuite, noi prieteni și cu gândul că nimic nu-i mai frumos în această viață decât să te îmbogățești sufletește, călătorind, descoperind locuri care-și lasă amprenta pe sufletul tău și te fac să-ți dorești să revii.

Olariu Cristina,
a-X-a G

TOAMNA ÎN MARAMUREȘ

Culorile toamnei impresionează și inspiră în același timp atât pe tineri, cât și pe cei mai puțin tineri și nu pot fi mai bine observate, admirate decât străbătând munții împăduriți din Bucovina în Maramureș prin pasul Mestecăniș sau Prislop.

Galben-auriu, roșu-argintiu, verde-maroniu, iată nuanțele pădurii de la început de octombrie, când nimic nu pare mai măreț decât spectacolul munților împăduriți sau nu, care se înșiruie de o parte și de alta a șoselei ce duce spre Borșa.

Borșa este o stațiune în plină dezvoltare, un important complex turistic, deschis în tot cursul anului. Zona favorizează practicarea alpinismului, a sporturilor de iarnă (piste de schi și trambuline de schi omologate).

Clima și izvoarele cu ape minerale oferă condiții pentru tratamentul nevrozelor astmatice și al afecțiunilor respiratorii.

Străbătând drumul prin Maramureș, oricât de preocupat ar fi de grijile zilnice, călătorul, nu se poate să nu observe cât de bine s-au păstrat tradițiile, poate mai bine decât în oricare altă parte a țării.

Aici s-a păstrat peste veacuri credința creștină, datinile și obiceiurile tradiționale, portul popular, graiul moștenit din moși strămoși.

Impresionante sunt bisericile din lemn, maramureșene cu turlele înalte de peste 50m (Bârsana, Săpânța – Peri, Surdest), unice în lume.

Porțile sculptate în lemn, cergile, portul popular, reprezintă importante documente ale existenței neamului nostru. Trebuie să iubim, să stimăm, să venerăm țăranul român, harnic, de omenie, gospodar, generos.

„Cimitirul Vesel” din Săpânța, monument istoric și cultural, sugerează legătura dintre om, natură și Dumnezeu. Dacă viața reprezintă un timp al creației, moartea nu înseamnă decât dăinuirea în timp a omului prin propria sa creație.

Mesajul transmis de grandiosul monument de la Săpânța este nuanța atemporală a creației arhitecturale. Prin toate aceste caracteristici, „Cimitirul Vesel” din Săpânța reprezintă un element definitoriu al culturii românești care ridică prestigiul locului unde a fost creat.

Baia Mare dispune de câteva repere ce nu pot fi ocolite: "Muzeul Etnografic" în aer liber, "Casa Iancu de Hunedoara", "Turnul lui Ștefan" ridicat de Iancu de Hunedoara, "Localul Monetăriei", astăzi Muzeul Județean Maramureș, "Turnul Măcelarilor", Catedrala "Adormirea Maicii Domnului" ca și construcțiile moderne cum ar fi Prefectura județului.

Dincolo de varietatea formelor arhitecturale, la Baia Mare impresionează vegetația abundentă și diversificată, astfel "Sărbătoarea Castanilor" reprezintă un impresionant eveniment anual, deoarece Baia Mare reprezintă cel mai nordic punct de pe glob unde trăiește castanul comestibil.

Aceste rânduri sunt o pledoarie pentru o excursie într-un ținut de o frumusețe fabuloasă , cum zice o doină: "Maramureș, țară veche/ Cu oameni fără' de pereche".

Prof. Niculina Apetri

Cu bucate românești... pe meleaguri norvegiene

Brânză cu smântână, pui la cuptor, dar și alte delicatese specifice zonei noastre au „răsfățat” simțurile gustative ale elevilor și profesorilor dintr-o școală din Norvegia. Mâncărurile au fost gătite de noi: doi elevi (Samsonescu Alexandra și Frunzaru Alexandru) și trei cadre didactice (domnii directori Corneliu Romașcu și Rodica Munteanu, precum și de doamna profesoară Gina Băncescu) care, în perioada 26 mai-2 iunie am fost în Norvegia

într-un schimb de experiență privind obiceiurile culinare ale țărilor partenere. La proiect au mai participat elevi și cadre didactice din Germania, Spania și Norvegia, iar acesta a fost al treilea an în care programul s-a derulat. Tema programului din acest an a fost „Mâncare rapidă și sănătoasă pentru tineri”, iar noi am arătat că se poate mânca rapid și sănătos altceva decât pizza. Așa cum am mai spus, am gătit norvegienilor și celorlalți participanți la proiect cremă de brânză cu smântână, pui la cuptor, ouă cu spanac, clătite și cremă de zahăr ars și am arătat că obiceiurile culinare tip fast-food pot fi înlocuite cu mâncare gustoasă și sănătoasă. Trebuie spus faptul că este al patrulea an consecutiv când elevii colegiului nostru participă la acest proiect, iar anul trecut Colegiul Economic a fost gazda acestui eveniment.

Odată ajunși în Norvegia, după ce am schimbat 3 curse aeriene de aproximativ 36 de ore, am fost așteptați de două cadre didactice și de doi dintre elevii Colegiului Economic din Vigra la care urma să stăm pe parcursul unei săptămâni. Deși obosiți, am făcut o plimbare pe malul Oceanului Atlantic, apoi am mers împreună cu cei doi elevi norvegieni la casele acestora. A urmat o săptămână plină de surprize, căci am vizitat unele dintre cele mai frumoase locuri din lume. Marți dimineața am gătit preparatele românești, care au fost remarcate și apreciate de către țările participante.

În ziua plecării spre casă ne-a fost greu, deoarece devenisem o mare familie și ne-am atașat foarte mult de familiile gazde. Am plecat cu gândul de a ne revedea cât mai curând și se pare că ne ținem de cuvânt, căci în luna aprilie vor veni în România cei doi elevi norvegieni, Linn și Eivind.

Alexandra Samsonescu

clasa a X-a B

Participantă la proiectul internațional Bucătărie tradițională ...

Gândul unei (viitoare?) actrițe

Arta este hrana sufletului, este puterea minții, o valoare estetică a lumii și un bulgăre de lumină. Artistul este cel care se naște, trăiește și rămâne în artă sau în istoria sa.

Cum pruncul, prin ochii săi mici și atât de limpezi, vede pentru prima dată lumea, apoi pășește, cunoaște fascinația cuvântului, se descoperă și învață toate acestea desfășurându-se cu un sprijin, inițial de la părinți, apoi de la prieteni și în continuare de la sufletul pereche, așa eu, atrasă de această lume, m-am îndreptat spre a savura ceea ce se poate numi cu adevărat plăcere: arta.

Am absolvit un curs de actorie cu actori profesioniști de la Teatrul "Vasile Alecsandri" din Iași în anul 2005. Nu îndrăznesc să spun cu certitudine că

voi fi actriță, dar știu că asta mă ajută să visez mai mult și să-mi doresc din tot sufletul împlinirea acestui vis.

În drumul meu spre artă am cunoscut muzica, dansul, însă teatrul depășește acea barieră dintre arte, combinându-le și creează un întreg desăvârșit. Pentru mine teatrul este ca o a doua dimensiune, când joc teatru reușesc să mă dezlipesc de lumea reală, atât de crudă și de murdară și să trăiesc intens acțiunea. Am ales teatrul pentru că prin intermediul său am ocazia să studiez caracterele umane și intrând într-un astfel de joc pot fi și ceea ce nu vreau să fiu, experimentând. Punându-mă în pielea personajului râd, plâng și trăiesc odată cu acestea într-o lume de basm pe care o poți modela după bunul plac. Desigur că, fără intenții întemeiate, fiecare dintre noi face teatru de nenumărate ori în viață, uneori ne avantajează, alteori nu, dar pentru mine teatrul va fi totdeauna o cale de evadare, un drum spre mai bine.

Sfârșitul piesei influențează și simțămintele actorilor aproximativ în aceeași măsură în care le influențează pe ale spectatorilor, dar actorul va trebui să se despartă de personajul său, de acest vis, ceea ce poate deveni trist, însă emoția, aplauzele îl ridică din nou. Nu există o răsplată mai mare decât bucuria de a simți aprecierea celorlalți, satisfacția că munca ta poate fi de folos întregii lumi.

Din păcate omul nu mai are același interes față de artă ca în trecut, dar mai ales tineretul, în majoritatea sa, nu știe să aprecieze ceea ce reprezintă frumosul și nu-și dă seama că aceasta contribuie la formarea lui în plan spiritual, adică ceea ce contează cu adevărat.

Șutu Maria
cl. a XII-a D

La țigănci

de Mircea Eliade

Interviu cu Costel Maruseac
actor la Teatrul de Dramă și Comedie
"FANTASTIC"

-personaj principal Gavrilescu din spectacolul teatral *La țigănci*

Reporter: Aveți anumite criterii după care vă selectați personajul?

Costel Maruseac: Nu, în general pot să interpretez mai multe personaje. Dar ne axăm în special pe programa școlară, pe ce se învață în școală, deoarece așa putem aduce publicul.

Reporter: Am înțeles că dumneavoastră sunteți și regizor.

Costel Maruseac: Da.

Reporter: Când alegeți un rol, vă documentați?

Costel Maruseac: Bineînțeles.

Reporter: Dar pentru realizarea regiei?

Costel Maruseac: Fiind o trupă de teatru de turneu, noi jucăm în fiecare zi în diferite case de cultură, nu suntem ca un teatru de stat, care acolo își regizează piesa și acolo o joacă. De aceea trebuie să ne adaptăm condițiilor din diverse săli. De exemplu aici, la Suceava, este o sală foarte bună, mergem în alte locuri unde ne adaptăm decorurile în funcție de necesități.

Reporter: Am vrea să vă punem câteva întrebări legate de personajul pe care l-ați interpretat. Cum l-ați defini dumneavoastră pe Gavrilescu?

Costel Maruseac: Pe Gavrilescu, l-aș defini ca pe un simplu om. Ceea ce-a pățit Gavrilescu, li se întâmplă tuturor.

Reporter: Ce vă place la acest personaj? Dacă aveți ceva care vă place.

Costel Maruseac: Misterul, este un personaj misterios, trece dincolo de moarte.

Reporter: Ce înseamnă pentru dumneavoastră a interpreta și a realiza regia unei piese de teatru, a lui Eliade?

Costel Maruseac: E foarte greu, deoarece e greu să-l dramatizezi pe Eliade.

Reporter: Cum se împacă statutul de actor cu cel de regizor într-un spectacol?

Costel Maruseac: Se împacă destul de bine, dar singura problemă este că, fiind și regizor și actor, nu pot să mă regizez singur, de aceea atunci apelez la alți regizori din Galați. Adică nu pot să mă văd singur cum joc și de aceea ai nevoie și de părerea altcuiva.

Reporter: Ați jucat în această seara rolul unui pianist. Care a fost cea mai grea parte de interpretare a acestui rol?

Costel Maruseac: Când a urcat dobitocul pe scenă și mi-a stricat momentul cel mai frumos. Partea cea mai grea de interpretat este finalul.

Reporter: Dar ce este așa deosebit la el?

Costel Maruseac: Este deosebit deoarece atunci Gavrilescu își întâlnește dragostea, și acela trebuie să fie un moment de dragoste în care se concentrează toată viața lui.

Reporter: Ce vi se pare mai greu, să fiți regizor sau actor?

Costel Maruseac: Regizor, e mult mai greu.

Reporter: Ați mai jucat sau realizat regia altei piese de teatru a lui Eliade?

Costel Maruseac: Da, am regizat anul trecut, "Noaptea la Serampore".

Reporter: Ce vă atrage la acest scriitor? Mai ales la nuvelele sale fantastice? Ce vă place, ce vă impresionează la Eliade?

Costel Maruseac: Este misterios, niciodată nu-ți dai seama de ceea ce vrea să spună. Lasă loc multor interpretări.

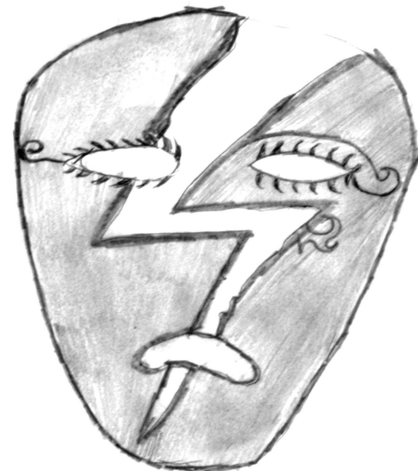
Reporter: Care este, după opinia dumneavoastră, viitorul teatrului românesc?

Costel Maruseac: Cred că nu are nici un viitor. Sau dacă are un viitor, e greu, foarte greu.

Reporter: De ce credeți asta?

Costel Maruseac: Viitorul e al maneliștilor, nu?

Reporter: Asta așa este, oricum vă mulțumim pentru timpul acordat pentru acest interviu.

Au consemnat următorii elevi:

Batîr Ionuț

Cazan Sabina

Donceanu Loredana

Rudișteanu Alexandru

cl. a X-a A

Cuprins

I.	Dimitrie Cantemir – La ceas aniversar.....	1
II.	Bine ați venit!.....	2
III.	Cuvânt de suflet pentru anul care începe..	3
IV.	Gânduri despre școala ideala.....	4-5
V.	Faț ă în faț ă absolvenți și începatori.....	6-10
VI.	Jurnal de creație.....	11-17
VII.	Jurnal de călătorie.....	18-21
VIII.	Colegiul Economic raportat la Europa.....	22
IX.	Emoții de actor.....	23-25

Colectiv de redacție:

Anca Damian XI F – Redactor șef
Mihai Alexandru XI F – Redactor
Popovici Adrian XI F – Redactor
Buliga Cristian XI C – Redactor
Pânzaru Denisa X G – Redactor
Grădinaru Claudia X G – Redactor

Grafică:

Vârvărei Raluca Andreea XI C
Crași Ioana X D

Design:

Coroamă Lucian-Dănuț XI E
Sprâncenatu Marius-Cătălin XI A
Murgoci Șerban XI C

Tehnoredactare:

Coroamă Lucian-Dănuț XI E
Murgoci Șerban XI C

Corector:

Prof. Beșa Mihaela

Colaboratori:

Prof. Stan Nicoleta
Prof. Horodincă Loredana

Coordonator:

[Prof. Iacobescu Fabiola](#)

“Toamna a facut inimi de aur din foi...”

A. Maniu “Glas de toamna”